

Όταν το γνωρίσεις το θέλημα του Θεού, κάνεις υπομονή (Γέροντας Έφραίμ Κατουνακιώτης)

[αίμ Κατουνακιώτης / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες /](#)

Αχ, τι να σας πώ τώρα. Να σας πώ και αυτό, καίτοι

αυτό είναι ένα απόρρητο της ζωής μου, αλλά για την αγάπη σας, να πούμε, γιατί κι εσείς άνηψάκια μου είσαστε, θα σας το πώ.

Το έκζεμα το οποίο έχω, αυτήν την πληγή που έχω στο ποδάρι, το 'χω από δεκαπέντε χρονών. Δοκίμασα διάφορα φάρμακα, τίποτε. Τώρα που πέρασε η ηλικία, τότες περισσότερο επιδεινώθη το πράγμα. Καθήμενος στο κρεβάτι, το ονομάζω το "κρεβάτι του πόνου" εγώ. Διότι να καθίσω όπως καθόσαστε εσείς, δεν μπορώ. Θα καθίσω λίγο, δεν μπορώ, κατεβαίνουν τα αίματα και πονάει περισσότερο η πληγή, ενώ έτσι, τρόπον τινά, αν βάλεις κι ένα έτσι μαξιλάρι και σηκώνεις λιγάκι το ποδάρι πιο ψηλά, κατεβαίνουν κάτω τα αίματα και ελαφρώνεται ο πόνος. Ε, τη νύχτα προσπαθώ έτσι να ελαφρώσω τον πόνο.

Αλλά καθήμενος εδώ μου δημιουργήθηκε και κύστη κόκκυγος. Όταν το σκέπτεσθε αυτό, είναι το πλέον φρικωδέστερο, να πούμε. Διότι είναι... πολύ πόνο! Πώς να καθίσεις, βρε παιδί μου;

Πώς να καθίσεις; Στο κρεβάτι κάθεσαι. Θα καθίσεις λίγο έτσι, θα καθίσεις λιγάκι δεξιά, λιγάκι αριστερά. Υπομονή· γυρίζεις δεξιά. Δεξιά ο γλουτός εκεί σε πονάει,

μετά από μισή ώρα σε πονάει· όχι σε πονάει, σε τσούζει, σε προειδοποιεί ότι θ' ανοίξει πληγή. Γυρίζεις αριστερά. Πάλι μισή ώρα που κάθεσαι αριστερά, πάλι σε τσούζει, σε πονάει, σε ειδοποιεί ότι θ' ανοίξει πληγή. Μα εδώ θ' ανοίξει πληγή, δεξιά θ' ανοίξει πληγή, αριστερά θ' ανοίξει πληγή, έτσι ανάσκελα που κάθεσαι πάλι πληγή προμηνύει· έ, τότες εγώ πως να καθίσω; Δοκίμασα να καθίσω μπρούμυτα, μα μπρούμυτα μπορείς να καθίσεις;

Υπομονή, υπομονή, υπομονή, υπομονή, έωσότου μια φορά δεν άντεξα κι έπεσα σε απόγνωση! Μόνο που το σκέπτεσαι, η απόγνωση είναι φρίκη, είναι γεύση κολάσεως, γεύση γεέννης, να πούμε. Σαν να έχω τώρα τούτα εδώ, πως να περπατήσω, να πηδήξω να βγώ απ' έξω, πως να το κάνω να φύγω, πως να βγώ; Με κράτησε έξι εως εφτά λεπτά.

Μέσα στον πόνο, μέσα στην απόγνωση, μέσα στην απελπισία που βρισκόμουνα, στη συνοδεία μου δεν έλεγα τίποτες. Μια λεπτή φωνή άκουσα, σαν αύρα λεπτή, να πούμε, ότι: «Έτσι σε θέλει ο Θεός». Με αυτό έτσι σαν να πήρα μια βαθιά αναπνοή· έ, να 'ναι ευλογημένο, αφού με θέλει ο Θεός, να 'ναι ευλογημένο· μα δώσ' μου και υπομονή, γιατί δεν αντέχω εγώ τώρα.

Τί να κάνω, να βγώ έξω να κάνω εγχείρηση; Όλοι σου λένε, εγχείρηση να κάνεις, εγχείρηση να κάνεις. Πώς να βγώ όμως; Εδώ θα μπω στο αυτοκίνητο, θα πάω, αλλά και στο αυτοκίνητο δεν σε τραντάζει; Σηκώνομαι απελπισμένος έτσι και πηγαίνω στο καντηλάκι της Παναγίας, και το καντηλάκι της Παναγίας κι αυτό θαυματουργό είναι· πήρα λίγο βαμπάκι κι έρχομαι στο δωμάτιο, αλείβω το μέρος που είναι η κύστη κόκκυγος και δεξιά και αριστερά τους γλουτούς την πρώτη μέρα. Τη δεύτερη μέρα πάλι, την τρίτη μέρα άφαντα γίνηκαν ολα. Εθαυματούργησε η Παναγία! Τώρα κάθομαι ώρες ολόκληρες, δεν με πονάει ούτε γλουτός ούτε κύστη κόκκυγος.

Και είναι σαν μια βεβαίωση, να πούμε, αυτά τα βιβλία του Γέροντος Ιωσήφ που λεν - και το πρώτο και το δικό σας και του Φιλοθείτη- υπομονή στάς θλίψεις. Υπομονή. Σ' όλο το βιβλίο αναπτύσσεται, να πούμε, το ρητό «υπομονή στις θλίψεις». Και το παίρνει ο Γέροντάς σας και ο άλλος ο Ηγούμενος και το αναπτύσσει σε διάφορες λεπτομέρειες.

Ναι, αλλά η Σκέπη της Παναγίας πάντα υπάρχει, αλλά δεν τη βλέπουμε. Τότες τη βλέπουμε, όταν πρόκειται να πέσουμε μέσα στο χάος, στην άβυσσο. Όταν πρόκειται να πέσουμε, τότες βλέπουμε τη Σκέπη της Παναγίας που μας απαλλάσσει από το να πέσουμε σ' αυτήν την καταβόθρα, να πούμε.

Και όχι μόνο αυτό, αλλά το κυριότερο όταν εσταμάτησε, την τρίτη μέρα που έφυγαν οι πόνοι όλοι, μια χαρά κυκλοφόρησε μέσα μου, σαν μια πληροφορία ότι ο Θεός από την πολλήν Του αγάπη, την άμετρο αγάπη Του, την φανέρωσε στο να μου δώσει την πληγή κάτω στο ποδάρι. Και δεν χόρταινα να ευχαριστώ, να δοξάζω, να υμνολογώ, να ευγνωμονώ τον Θεό που μου 'δωσε την πληγή. Ως δείγμα της αγάπης

Του μου 'δωσε την πληγή αυτή στο ποδάρι. Δεν χόρταινα, μέρα-νύχτα χαιρόμουναι και δοξολογούσα: «Η αγάπη Σου η μεγάλη σ' αυτό φανερώθηκε· μα πως να Σε δοξολογήσω, μα πως να Σ' ευχαριστήσω, μα πως να πώ. Η αγάπη Σου εμένα τον ελεεινό, την βρώμα, ο Θεός ο άπειρος, το Αιώνιον, το Ατελεύτητον, εμένα αγάπησες; Μα τι είδες σε μένανε; Δοξάζω την Δόξα, δοξάζω το Ελεήμον, το Οικτίρμον», έλεγα, τώρα δεν μπορώ να πώ τέτοια ώρα, δεν μπορώ να πώ όπως έλεγα τότες. Τρεις μέρες, μετά από τρεις μέρες σταμάτησε.

Γι' αυτό καλά είναι οι θλίψεις, καλά είναι τα βάσανα, καλά είναι οι στενοχώριες, ξέρει ο Θεός γιατί τις δίνει. Γιατί έτσι περισσότερο πλησιάζουμε στον Θεό, με τις θλίψεις, με τα βάσανα. «Κύριε, εν θλίψει εμνήσθημέν Σου», λέει (Ησ. 26, 16). Με τις θλίψεις πλησιάζουμε. Ο Θεός μας αφαιρεί τις θλίψεις; «Ο φεύγων πειρασμόν επωφελή, φεύγει ζώην αιώνιον», λέει. Έτσι είναι.

Γι' αυτό ο άνθρωπος να μην απελπίζεται, να μην έρχεται σε απόγνωση για τη μια αποτυχία. Διότι δεν γνωρίζεις ποιο είναι το θέλημα του Θεού. Όταν το γνωρίσεις το θέλημα του Θεού, κάνεις υπομονή, αλλά το θέλημα του Θεού δεν είναι πάντοτε γλυκό, είναι και πικρό, είναι και πικρό! «Το ποτήριον, ού μή πιω αυτό;» λέει. «Δεν θα το πιώ το ποτήρι, Πέτρο;» λέει. «Θα το πιώ το ποτήρι», και τον ονόμασε και σατανά, «ύπαγε οπίσω μου, σατανά, το ποτήριον ο δέδωκε ο Πατήρ, ου μη πίνω αυτό;» (Ιω. 18, 11). Έτσι είναι. Ναι, αλλά διά μέσου του Σταυρού ήρθε η Ανάστασις. «Ιδού γάρ ήλθε διά του Σταυρού χαρά εν όλω τω κόσμω»· διά μέσου του Σταυρού.

Και ο άγιος Χρυσόστομος επαινεί τον Ιώβ όχι στον πρότερό του βίο, που ήταν ελεήμων, οικτίρμων, που ήταν φιλόξενος, που ήταν της προσευχής άνθρωπος, όχι. Την υπομονή που έκανε εις την μεγάλη δοκιμασία που του παρεχώρησε ο Θεός, στον πειρασμό, στην ασθένεια του. Η ασθένεια αυτή έκζεμα ήταν, όλο το σώμα του το 'ξυνε κι έβγαζε ιχώρα, πύον έβγαζε. Εκεί επαινεί περισσότερο ο άγιος Χρυσόστομος τον Ιώβ. Αλλά «τήν υπομονήν Ιώβ ηκούσατε» (Ιακ. 5, 11).

Γέροντας Εφραίμ Κατουνακιώτης, Έκδοση Ι. Ησυχαστηρίου «Άγιος Εφραίμ» Κατουνακία Αγίου Όρους, Α' έκδοση 2000.

Πηγή: artoklasia.blogspot.ca